

Ο Χένρι Νεφ είχε επιτέλους ανακαλύψει το Γραφείο Απολεσθέντων Αντικειμένων. Μπήκε ευδιάθετος στο γυμνό προθάλαμο, όπου υπήρχε μόνο ένα μαύρο αναλόγιο, ακούμπησε κάτω την τσάντα από καραβόπανο, ανάμεσα στα χερούλια της οποίας βρισκόταν ένα μπαστούνι του χόκεϊ, και χαιρέτησε τον ηλικιωμένο άντρα που στεκόταν κιόλας μπροστά στο συρόμενο φύλλο του γκισέ και προφανώς χτυπούσε για πολλοστή φορά ένα κουδούνι. Πίσω από το άνοιγμα του γκισέ, στο βάθος ενός χώρου που μόλις διαισθανόταν κανείς, ακούστηκε ένας παράξενα τραβηγμένος ήχος, σαν να μάγκωνε κάπου το γλωσσίδι και ύστερα να χτυπούσε ακόμα πιο βιαστικά πάνω στο κουδούνι, και μετά λίγη ώρα πλησίασαν βήματα που φαίνονταν να έρχονται από μεγάλη απόσταση. Ο ηλικιωμένος άντρας, που φορούσε σκούρα ρούχα, άσπρο πουκάμισο και μαύρη γραβάτα, κοίταξε τον Χένρι ξαλαφρωμένος, ενώ συγχρόνως κουνούσε τα χείλια του σαν να δοκίμαζε προληπτικά κάποιες λέξεις που θα έλεγε σε λίγο και ψαχούλευε στις τσέπες του χωρίς να βρίσκει αυτό που ζητούσε. Όταν πίσω από το αδιαφανές γυαλί φάνηκε μια σιλουέτα, έστρωσε τα μαλλιά του με τα χέρια του κι έσφιξε τη γραβάτα του.

Το παράθυρο τραβήχτηκε με δύναμη προς τα πάνω και ο Χένρι είδε για πρώτη φορά τον Μπούσμαν, τον Άλμπερτ Μπούσμαν, με το κατσουφιασμένο του πρόσωπο και τη φαρδιά, λεκιασμένη φόρμα της δουλειάς που ανέμιζε γύρω του με

κάθε κίνηση. Απαντώντας στο ερωτηματικό του βλέμμα ο Χένρι έδωσε στον ηλικιωμένο άντρα το προβάδισμα –ο κύριος από δω ήρθε πριν από μένα–, ακούμπησε στο αναλόγιο και παρακολούθησε διασκεδάζοντας μια διαδικασία που στο μέλλον θα την εκτελούσε ο ίδιος, του φάνηκε σχεδόν πως λίγο πριν τη συνέντευξη της πρόσληψής του θα έπαιρνε μάθημα πρακτικής εφαρμογής.

Ο ηλικιωμένος κύριος δήλωσε πως έχασε στο σιδηροδρομικό σταθμό το πορτοφόλι του, στη θυρίδα των εισιτηρίων, ένα καφετί πορτοφόλι με δέρμα κιάλας παλιό και ραγισμένο. Ο Μπούσμαν κούνησε αδιάφορα το κεφάλι του, γι' αυτόν φαινόταν να είναι μια καθημερινή απώλεια, δε ρώτησε σχεδόν τίποτα και κοίταζε συνέχεια τα χέρια του άντρα, μέχρι που κάνοντας μεταβολή πλησίασε χωρίς μια λέξη ένα μεταλλικό ντουλάπι, όπου φύλαγαν τα πράγματα αξίας, και το άνοιξε με δυο κλειδιά. Αν και τους είχε γυρισμένη την πλάτη, ο Χένρι κατάλαβε ότι έψαχνε, έπιασε κάτι και το ξανάβαλε στον τόπο του, τελικά αποφάσισε για ένα αντικείμενο που το έριξε στη μεγάλη τσέπη της φόρμας του. Δεν τους έδωσε να καταλάβουν αν είχε βρει αυτό που ζητούσε ο ηλικιωμένος κύριος, ρώτησε μόνο τι μονόγραμμα υπήρχε πάνω στο πορτοφόλι. Εκείνος απάντησε: «Μονόγραμμα; Τι μονόγραμμα;»

Ο Μπούσμαν φάνηκε ευχαριστημένος και θέλησε να μάθει αν ο κύριος θυμόταν το ποσό που είχε στο πορτοφόλι.

«Ναι, όχι, δηλαδή πώς, ναι», απάντησε αυτός. «Ήταν οχτακόσια μάρκα προτού αγοράσω το εισιτήριο, ένα εισιτήριο για τη Φραγκφούρτη, θέλω να πάω στην κηδεία της αδελφής μου». Μετά θυμήθηκε ότι το εισιτήριο έκανε διακόσια τριάντα μάρκα με την επαύξηση της τιμής, και ο Μπούσμαν κατέληξε: «Λοιπόν, στο πορτοφόλι πρέπει να βρίσκονται τώρα πεντακόσια εβδομήντα μάρκα», και χωρίς άλλη λέξη το έδωσε στον ηλικιωμένο κύριο παρακαλώντας: «Ορίστε, μετρήστε τα λεφτά και

δώστε μου τριάντα μάρκα για το τέλος της διεκπεραίωσης».

Και σαν να διάβαζε από τον κανονισμό του Γραφείου, συμπλήρωσε: «Εύρετρα δεν είναι ανάγκη να πληρώσετε, γιατί το πορτοφόλι μάζ το παρέδωσε ένας αστυνομικός».

Ο άντρας πλήρωσε βιαστικά το ποσό που του ζήτησαν, είπε ένα σκέτο ευχαριστώ κι ετοιμαζόταν κιόλας να εξαφανιστεί, όταν ο Μπούσμαν τού έδωσε δύο έντυπα με την υπόδειξη να τα συμπληρώσει τώρα αμέσως, εδώ στο αναλόγιο.

Ο Χένρι χαμογέλασε, συγχάρηκε τον ηλικιωμένο κύριο και έκανε ένα επιδοκιμαστικό νόημα στον Μπούσμαν, που τον ρώτησε με μονότονη φωνή: «Ποια απώλεια θέλετε να δηλώσετε εσείς;»

«Λέγομαι Χένρι Νεφ», είπε ο Χένρι.

«Εντάξει», απάντησε ο Μπούσμαν, «τι χάσατε;»

«Τίποτα», είπε αστεειυόμενος ο Χένρι, «ακόμα τίποτα, πρέπει να παρουσιαστώ εδώ, στο Γραφείο Απολεσθέντων Αντικειμένων».

Ο Μπούσμαν παρατήρησε το νεανικό, ανοιχτόκαρδο πρόσωπο που ακτινοβολούσε αμεριμνησία, ένα πρόσωπο που δεν έδειχνε τη συνηθισμένη δισταχτικότητα ή και την απελπισία των χαμένων της ζωής, και ρώτησε: «Γιατί πρέπει να παρουσιαστείτε εδώ;»

«Με μετέθεσαν εδώ, στο Γραφείο Απολεσθέντων Αντικειμένων, τα χαρτιά μου πρέπει να έχουν έρθει κιόλας», απάντησε ο Χένρι.

«Τότε πρέπει να μιλήσετε με τον προϊστάμενο», αποφάνθηκε ο Μπούσμαν και έδειξε ένα χώρο με γυάλινο διαχωριστικό μπροστά από τα ράφια, όπου έβλεπε κανείς τη δυνατή πλάτη ενός άντρα που δούλευε εκεί, κάτω από λιγοστό φως. Ενώ ο Χένρι σκεφτόταν από ποιο δρόμο θα μπορούσε να φτάσει στον προϊστάμενο, ο Μπούσμαν τού έκανε νόημα να μπει από το παράθυρο που ήταν ανοιχτό ως τη μέση και να

κάνει το γύρο του μικρού λόφου από βαλίτσες που, καθώς έλεγε μια ταμπέλα, τις είχαν ετοιμάσει για τον πλειστηριασμό.

Όταν μπήκε ο Χένρι, ο προϊστάμενος –ένας μεγαλόσωμος άντρας με γκριζα κοντοκομμένα μαλλιά και ανοιχτόχρωμα μάτια– σηκώθηκε, έδωσε φιλικά το χέρι του στον Χένρι και είπε: «Είμαι ο Χάνες Χαρμς, καλώς ήρθατε στα μετόπισθεν των Σιδηροδρόμων». Έσπρωξε μερικά χαρτιά στην άκρη –ο Χένρι ήταν σίγουρος ότι ήταν τα δικά του–, ήπια μια γουλιά καφέ από την πορσελάνινη κούπα του και άναψε ένα τσιγάρο. Ύστερα πρόσφερε στον Χένρι μια καρέκλα κι έριξε ένα βλέμμα στο άσπρο κλουβί, όπου από βέργα σε βέργα χοροπηδούσε ένας πυρρούλας βγάζοντας ένα μοναδικό, ερωτηματικό τόνο.

«Ωραίο πουλί», είπε ο Χένρι.

«Ένα ευρεθέν αντικείμενο», τον πληροφόρησε ο Χαρμς, «όπως και όλα αυτά εδώ μέσα, το βρήκαν σε μια ταχεία από τη Φούλντα, μας ήρθε κατευθείαν από την πόλη των επισκόπων. Μια και δεν μπορέσαμε να το πουλήσουμε στον πλειστηριασμό, το πήρα εδώ κοντά μου, και το βάφτισα Πίο».

Ο Χένρι τον κοίταξε κατάπληκτος, κούνησε το κεφάλι του και είπε: «Πώς μπορεί κανείς να ξεχάσει ένα πουλί; Και μάλιστα με ολόκληρο το κλουβί του;»

«Την ίδια ερώτηση θα είχα κάνει κι εγώ, πριν δεκαπέντε χρόνια, όταν άρχισα να δουλεύω εδώ», απάντησε ο Χαρμς, «στο μεταξύ δεν εκπλήσομαι πια. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι χάνουν, τι ξεχνάνε οι άνθρωποι σήμερα, ακόμα και πράγματα, από τα οποία εξαρτάται η μοίρα τους, τα παρατάνε μέσα στα τρένα. Και μετά έρχονται σε μας και περιμένουν να τους τα βρούμε». Κουρασμένα συμπλήρωσε, «δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος, όπου θα βλέπατε τόση απελπισία, τόσους φόβους, τόση αυτοεπιτίμηση, τέλος πάντων, θα τα ζήσετε εδώ».

Τράβηξε πάλι τα χαρτιά κοντά του, έσκυψε το κεφάλι του και μιλώντας προς το τραπέζι, όπου καθόταν ο νεαρός, ρώτησε: «Νεφ; Χένρι Νεφ;» και χωρίς να περιμένει την επιβεβαίωση του Χένρι, συνέχισε: «Ο διευθυντής του τομέα μας έχει το ίδιο όνομα».

«Είναι θείος μου», είπε ο Χένρι· το είπε χαμηλόφωνα, σχεδόν παρηνθετικά, σαν να μην είχε γι' αυτόν καμιά σημασία η συγγενική τους σχέση. Ο Χαρμς κούνησε μόνο το κεφάλι του, το ερευνητικό του βλέμμα έτρεξε πάνω στα χαρτιά και ο Χένρι πρόβλεψε χωρίς να γελαστεί τι θα τον ρωτούσε αμέσως μετά, γιατί ο Χαρμς ζήτησε να μάθει αν ο Χένρι δεν ενδιαφερόταν πια να δουλέψει ως συνοδός τρένου, έστω κι αργότερα. Αυτός σήκωσε τους ώμους του: «Δε νομίζω», είπε, «με μετέθεσαν εδώ κι ελπίζω να μπορέσω να μείνω».

«Μετάθεση», είπε ο Χαρμς και επανέλαβε, «μετάθεση, εντάξει», και του Χένρι δεν του διέφυγε η επιφυλακτικότητα που κρυβόταν στην επανάληψη. Παρατήρησε το μελλοντικό του προϊστάμενο, τα μεγάλα του χέρια, τα πλαδαρά μάγουλα, πρόσεξε την καφέ μάλλινη ζακέτα και πόσο χαλαρά ήταν δεμένη η γραβάτα του, κι όταν ο Χαρμς σηκώθηκε να βάλει στο πουλί σπόρους και νερό, είχε το αίσθημα ότι βρήκε το σωστό τόπο εργασίας. Όση ώρα άδειαζε από μια σακουλίτσα στο πιατάκι τους σπόρους και σκορπούσε στο πάτωμα του κλουβιού ξερή τροφή, ο Χαρμς είπε, κι ακουγόταν σαν να μιλούσε στον εαυτό του: «Τώρα είστε είκοσι τεσσάρων χρονών, κύριε Νεφ, για φαντάσου, είκοσι τεσσάρων χρονών, τώρα πρέπει να στρώσετε τις πρώτες ράγες, να τρέξετε προς ένα σκοπό, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Κι αντί γι' αυτό προσγειωθήκατε σε μας, σε μια γραμμή αναμονής και αποθήκευσης, κατά κάποιο τρόπο πρέπει να αισθάνεστε παραπεταμένος, γιατί από δω, από μας, δεν αρχίζει καμιά καριέρα, εδώ δεν υπάρχουν δυνατότητες ανόδου, από κάποια στιγμή και

ύστερα βρίσκεται κανείς ξεδιαλεγμένος».

Ο Χαρμς ξανακάθισε, σταμάτησε να μιλάει και κοίταξε τον Χένρι ερωτηματικά, κι αυτός απάντησε στην πρόκληση εκείνου του βλέμματος: «Δεν υπάρχει ανάγκη, κύριε Χαρμς, πραγματικά, την καριέρα την αφήνω στους άλλους, εμένα μου φτάνει να αισθάνομαι ευτυχισμένος με τη δουλειά μου».

«Να αισθάνεστε ευτυχισμένος... ελπίζω κοντά μας να βρείτε την ευκαιρία», είπε ο Χαρμς χαμογελώντας.

Έδειξε την αθλητική τσάντα, τα μπαστούνια του χόκεϊ και ρώτησε: «Παίζετε χόκεϊ; Χόκεϊ στον πάγο;»

«Ναι, στους Κυανούς Διαβόλους, στη δεύτερη ομάδα, σήμερα το βράδυ έχουμε προπόνηση», απάντησε ο Χένρι.

«Έχουμε μερικά μπαστούνια που βρέθηκαν στην υπερταχεία από το Βερολίνο, κατά πάσα πιθανότητα η ομάδα γιόρτασε στο τρένο μια νίκη και στο τέλος ξέχασαν τον εξοπλισμό τους. Μετά μπορείτε να δείτε τα μπαστούνια. Ξέρετε, οι συναθλητές σας δεν υπέβαλαν αίτηση έρευνας κι αυτό με γεμίζει σκέψεις: Πόσοι άνθρωποι συμβιβάζονται με τις απώλειές τους. Πόσοι μας πολιορκούν, αλλά και πόσοι δε βρίσκουν το δρόμο μας, παραιτούνται πολύ γρήγορα από τις ελπίδες τους.

«Το ίδιο θα συνέβαινε και μ' εμένα, συνήθισα να μην τρέχω πολύν καιρό πίσω απ' τα χαμένα μου πράγματα, τα πιο πολλά μπορεί κανείς να τ' αντικαταστήσει, έτσι δεν είναι;»

Ο Χαρμς τον κοίταξε έκπληκτος, σκεπτικός και έκπληκτος, έκανε μια κίνηση, σαν να ξεσκόνιζε το τραπέζι, σηκώθηκε με κόπο, στράφηκε προς τα ράφια που ήταν γεμάτα με τα χαμένα αντικείμενα και είπε: «Όχι, κύριε Νεφ, δεν μπορεί κανείς να τα αντικαταστήσει όλα, με κανένα τρόπο όλα. Μια μέρα θα το καταλάβετε».

Ύστερα πρότεινε στον Χένρι να πάνε μαζί στους δύο συναδέλφους που ήξεραν κιόλας ότι θα άρχιζε σήμερα ως διάδοχος ενός συνεργάτη που είχε παραιτηθεί μετά μισό μόνο

χρόνο απασχόλησης. Γυρνώντας ο Χένρι σήκωσε το βλέμμα του στο μοναδικό στολίδι του τοίχου –έδειχνε τη φωτογραφία μιας ιστορικής ατμομηχανής που περνούσε μέσα στο πορφυρό φως του ηλιοβασιλέματος μια γέφυρα του Ρήνου–, παρατήρησε μια στιγμή το γιγάντιο, παλιομοδίτικο κολοσσό που τραβούσε έναν ακαθόριστο αριθμό βαγονιών και είπε: «Αυτές ήταν στον καιρό τους πολύ γρήγορες, για τις τότε συνθήκες».

«Ενδιαφέρεστε για ατμομηχανές;» ρώτησε ο Χαρμς, αλλά ο Χένρι απάντησε: «Όχι για ατμομηχανές, σελιδοδείκτες μαζεύω, καινούριους και παλιούς, έχω μερικά πολύ ωραία κομμάτια, πρέπει να τα δείτε κάποτε».

«Πάμε», είπε μόνο ο Χαρμς.

Ο προϊστάμενος του Γραφείου Απολεσθέντων Αντικειμένων οδήγησε τον Χένρι γύρω από το βουναλάκι με βαλίτσες που τις είχαν ετοιμάσει για τον πλειστηριασμό –ανάμεσά τους ήταν μεγάλες, κομψές βαλίτσες, αλλά και μερικές κακομεταχειρισμένες και ξεχειλωμένες, άλλες πάλι με διαφημιστικές ετικέτες γνωστών ξενοδοχείων– και τον τράβηξε προς την παράταξη των ραφιών που έφταναν μέχρι το ταβάνι. Πέρασαν σωπηλά μπροστά από τα κατάμεστα ράφια ενώ το βήμα του Χένρι γινόταν όλο και πιο δισταχτικό, μέχρι που σταμάτησε μπροστά στη θυρίδα που φιλοξενούσε καπέλα, σκούφια, καλπάκια και διάφορα άλλα είδη εξωτικών καλυμμάτων του κεφαλιού, έδειξε ένα πηλήκιο με την επιγραφή «Καταδρομικό Αμβούργο» και μουρμούρισε: «Αυτό θα του προξένησε σίγουρα μεγάλους μπελάδες».

Χωρίς να πει τίποτα ο Χαρμς τον τράβηξε παρακάτω, σ' ένα ράφι, στο οποίο βρισκόταν ένας μεγάλος σωρός ομπρέλες, μαύρες, άσπρες, σε διάφορα χρώματα της καραμέλας κι όταν ο Χένρι παρατήρησε ότι θα μπορούσαν ν' ανοίξουν κατάστημα ομπρελών, ο Χαρμς του εξήγησε πως οι ομπρέλες έβγαιναν στον πλειστηριασμό πάντα κατά δωδεκάδες, όπως και τα

διάφορα μπαστούνια, οι μπάλες και τα βιβλία. Ο Χένρι σήκωσε ένα βιβλίο από το σωρό και ανακάλυψε αμέσως το σελιδοδείκτη –μια μηνιαία κάρτα του δημόσιου κολυμβητηρίου– που την ξαναέβαλε ανάμεσα στις σελίδες του βιβλίου. Με αυξανόμενη περιέργεια διάβασε μερικούς τίτλους άλλων βιβλίων, κατά τα φαινόμενα ήταν κατάπληκτος με τα πράγματα που ξεχνάνε οι άνθρωποι στο τρένο.

Λίγο παράμερα, μπροστά σ' ένα παράθυρο που έβλεπε σε μια πλατφόρμα φορτοεκφόρτωσης, συνάντησε την Πάουλα Μπλομ. Ήταν καθισμένη στο γραφείο της, μια κοντή, γεροδεμένη γυναίκα με κοντά μαύρα μαλλιά και σκούρα γαλανά μάτια, κι ένα ασημένιο ή επάργυρο φύλλο γκίγκο καρφίτσωμένο στο γυριστό γιακά του πουλόβερ της. Ο Χαρμς τους σύστησε λέγοντας για τον Χένρι πως ήταν ο καινούριος βοηθός και για την Πάουλα πως ήταν το «κέντρο του Γραφείου», αφού όλη η αλληλογραφία περνούσε πάνω από το γραφείο της.

«Η μισή, κύριε Χαρμς, η μισή, κι αυτό φτάνει», είπε η Πάουλα δίνοντας το χέρι της στον Χένρι, και ψαρεύοντας ένα χαρτί από το ραφάκι μπροστά της συμπλήρωσε, «ορίστε, το λάμπτοπ εκείνου του υφυπουργού έφτασε κιόλας στην κεντρική υπηρεσία του Βούπερταλ, όπως και το κολιέ από κοράλια», κι επειδή ο Χαρμς κούνησε μόνο το κεφάλι του, ξανάβαλε το χαρτί στη θέση του γυρνώντας προς τον Χένρι. Αυτός παρατήρησε τις δυο ανθοδέσμες πάνω στο γραφείο της και ρώτησε αν είχε γενέθλια. Προχτές, απάντησε, κι όταν ο Χένρι της ευχήθηκε χρόνια πολλά, λυπήθηκε που δεν μπορούσε να του προσφέρει ούτε έναν καφέ. Ο Χένρι κοίταξε το πρόσωπό της με τις φακίδες και την ίδια στιγμή σκέφτηκε ότι κάποτε θα το άγγιζε. Κάτι τι δροσερό και κυριαρχημένο ακτινοβολούσε αυτό το πρόσωπο, κάτι που τον είλκυε παράξενα.

«Χαίρομαι για τη συνεργασία», είπε στην Πάουλα, ενώ έδινε στον Χαρμς να καταλάβει ότι είναι πρόθυμος να τον ακο-

λουθήσει παρακάτω. Η κοπέλα έκλεισε μια στιγμή τα μάτια της –μια ενθαρρυντική κίνηση– και ρώτησε: «Μου επιτρέπετε να σας ρωτήσω για τη συνωνυμία σας με το ωραιότερο και μεγαλύτερο κατάστημα πορσελάνης στην πόλη μας, αυτό με τα διάφορα υποκαταστήματα, το Νεφ και Πλούμπεκ;»

«Ασφαλώς, εμένα μπορείτε να με ρωτήσετε ό,τι θέλετε», είπε ο Χένρι, «η επιχείρηση ιδρύθηκε από τον Έντμουντ Νεφ, τον παππού μου που αργότερα συνεταιρίστηκε με τον Ιωσήφ Πλούμπεκ».

«Ένα σερβίτσιο του τσαγιού αγόρασα εκεί», τους είπε η Πάουλα, «ένα μπλε, κινέζικο που το χάρισα στον εαυτό μου, πίνω συχνά απ' αυτό», κι ο Χένρι παρατήρησε χαμογελώντας ότι ο ίδιος πίνει από μια χοντροκομμένη κούπα που αποτελείται μάλλον από πρόστυχη πορσελάνη δεύτερης ποιότητας.

Ο Χαρμς τον τράβηξε παραπέρα στην παράταξη των ραφιών, μπροστά από μια θυρίδα με παιδικά παιχνίδια, από μιαν άλλη με σερβίτσια, όπου υπήρχαν και κάμποσα καλαθάρια του πικνίκ και σταμάτησε σ' ένα σημείο πλημμυρισμένο από ξεχασμένα και χαμένα ρούχα δείχνοντας στον Χένρι τα παλτά, τις ζακέτες, τα κασκόλ και τα πουλόβερ, δείχνοντάς τα σιωπηλά και με μια επιμονή, σαν να ήθελε να τον αφήσει να υπολογίσει πόσο ποικίλα ήταν τα απολεσθέντα αντικείμενα μέσα στα τρένα. Ο Χένρι κοίταζε διασκεδάζοντας τα ρούχα που κρέμονταν στις κρεμάστρες και ξαφνικά σφύριξε, άπλωσε το χέρι του και έβγαλε ένα καφετί καλογερικό ράσο που το κράτησε χαρούμενος μπροστά του.

«Μου πάει», είπε, «κύριε Χαρμς, αν με απολύσετε, θα γίνω καλόγερος-ζητιάνος».

«Βρέθηκε σε μια υπερταχεία από την Κολωνία, μάλλον είναι κοστούμι καρναβαλιού», είπε ο Χαρμς, κι ο Χένρι συμπλήρωσε ότι, αν το ράσο πάει για πλειστηριασμό, θα ήθελε να πάρει κι ο ίδιος μέρος, αλλά ο Χαρμς τον πληροφόρησε πως

αποκλείεται, οι συνεργάτες του γραφείου δεν έχουν αυτό το δικαίωμα.

Ξανακρέμασε προσεχτικά το ράσο, πέρασε το βλέμμα του στα άλλα ράφια και είπε στον Χένρι: «Ελάτε, θα ήθελα να σας συστήσω στον κύριο Μπούσμαν που είναι ο πιο έμπειρος υπάλληλός μας, απ' αυτόν μπορείτε να μάθετε πολλά».

Ο Άλμπερτ Μπούσμαν ήταν καθισμένος με την ποδιά του γραφείου στο πάτωμα, είχε ανοίξει ένα σακίδιο και είχε απλώσει το περιεχόμενό του γύρω-γύρω: Εσώρουχα, κουτάκια, ένα νεσεσέρ, κάλτσες. Στα χέρια του κρατούσε μερικά γράμματα.

«Λοιπόν, Άλμπερτ, εξακριβώσες ποιος είναι ο ιδιοκτήτης;»

«Δεν υπάρχει διεύθυνση», είπε ο Μπούσμαν και πρόσθεσε μ' ένα μείγμα απέχθειας και δυσπιστίας, «δε φαντάζεσαι τι λένε μερικοί στα γράμματά τους, εμείς δε θα τολμούσαμε ούτε να τα φανταστούμε αυτά», και ο Χαρμς, σαν να ήθελε να τον καταπραΰνει, του χτύπησε τον ώμο, έδειξε τον Χένρι που τον σύστησε και πάλι ως το νέο συνεργάτη, κάτι που ο Μπούσμαν το άκουσε αδιάφορα, αλλά παρ' όλα αυτά σήκωσε τα μάτια του και έδωσε το χέρι του στο νεαρό. Όταν ο Χένρι είπε, «γνωρίζομαστε από πριν», θέλησε να κάνει μια παρατήρηση, αλλά κρατήθηκε και ξαναβυθίστηκε στην ανάγνωση των γραμμάτων.

«Μετά μια ορισμένη προθεσμία έχουμε το δικαίωμα ν' ανοίξουμε σακίδια και βαλίτσες. Μ' αυτόν τον τρόπο καταφέραμε συχνά να βρούμε τους ιδιοκτήτες. Αν δεν υπάρχει αίτηση για έρευνα, ειδοποιούμε τον ιδιοκτήτη που μπορεί να παραλάβει το αντικείμενό του πληρώνοντας βέβαια ένα τέλος», εξήγησε ο Χαρμς.

«Θα πρέπει όμως να αποδείξει ότι το αντικείμενο τού ανήκει πραγματικά», παρατήρησε ο Χένρι.

«Έτσι είναι», είπε ο Χαρμς, «πρέπει να μας το αποδείξει πειστικά και γι' αυτό απαιτούμε ακριβή περιγραφή, ρωτάμε

για το περιεχόμενο, για την αξία, για τίποτα ειδικά γνωρίσματα, ρωτάμε ακόμα για τον τύπο του τρένου, αν ήταν ταχεία, υπερταχεία κ.τ.λ., αν είναι ανάγκη και για τη γραμμή και την ώρα αναχώρησης, έχουμε το σύστημά μας». Και προτού επιστρέψει στο λιτό του γραφείο, είπε ακόμα, «σας αφήνω τώρα με τον κύριο Μπούσμαν, ό,τι σας χρειαστεί, θα το μάθετε απ' αυτόν».

Ο Μπούσμαν ακολούθησε προσεχτικά με το βλέμμα τον προϊστάμενο, περίμενε μέχρι να μπει στο γραφείο του, να καθίσει και να σκύψει πάνω από ένα ντοσιέ. Μετά σηκώθηκε και χώνοντας το χέρι του βαθιά κάτω από ένα σωρό ταξιδιωτικές μπέρτες έβγαλε ένα μπουκάλι, ύστερα, σαν να ήταν αυτονόητο, άνοιξε ένα καλάθι του πικνίκ, πήρε δυο ποτήρια και τα 'βαλε πάνω στο πάτωμα, δίπλα στο σακίδιο. Γεμίζοντάς τα άφησε τον Χένρι να διαβάσει την ετικέτα του μπουκαλιού: «Ρεμί Μαρτέν, μου το χάρισε μια ηλικιωμένη κυρία ευχαριστώντας με θερμά για το άλμπουμ με τις οικογενειακές της φωτογραφίες. Δε φανταζόταν πια ότι θα τις ξανάβρισκε».

Όταν ύψωσε το ποτήρι του προς τον Χένρι, το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση πόνου, αλλά μόνο προσωρινά, κι αφού ήπιαν, σκούπισε με μια γρήγορη κίνηση με τον αντίχειρα τα χείλια του. Πριν ξανακρύψει το μπουκάλι κάτω από τις μπέρτες, το σήκωσε στο φως και κούνησε το κεφάλι του ευχαριστημένος με το υπόλοιπο. Με τον υπαινιγμό ενός χαμόγελου που ξάφνιασε τον Χένρι, τράβηξε κοντά του ένα άλλο βαρύ σακίδιο.

«Άντε να δούμε πώς θα τα πάμε οι δυο μας, πόσο καλά και πόσον καιρό θα τα καταφέρουμε μαζί. Άνοιξέ το!»

Στη συνέλευση προσωπικού δεν πήραν τον Χένρι μαζί τους, αν και ίσως να παιζόταν η τύχη του –κατά μια φήμη που

είχε φτάσει αρκετά νωρίς, οι Σιδηρόδρομοι είχαν σκοπό να απολύσουν μέχρι και πενήντα χιλιάδες εργαζόμενους, για να εξυγιανθούν οικονομικά και να σημειώσουν πάλι κέρδη, ο Χαρμς τον άφησε μόνο του στο γραφείο σαν κάλυψη ανάγκης, σαν φύλακα στο στάβλο. Ο Χένρι δεν αισθάνθηκε απογοητευμένος ή ιδιαίτερα γνοιασμένος. Μόνος με τις καταχωρισμένες απώλειες των ταξιδιωτών, με τις αποδείξεις της ξεχασιάς τους, πρώτα έκανε έναν καφέ και έφαγε μερικά μπισκοτάκια σίκαλης που βρήκε πάνω στο γραφείο της Πάουλας και μετά πέρασε καπνίζοντας μπροστά από τα παραγεμισμένα ράφια απορώντας και διασκεδάζοντας. Εξέτασε τα ταχτοποιημένα βιβλία ένα ένα για σελιδοδείκτες, αλλά βρήκε μόνο εκείνη τη μηνιαία κάρτα για κάποιο κολυμβητήριο. Παρατήρησε σκεφτικός ένα μικρό, ανοιχτό κιβώτιο γεμάτο ξεχασμένες μασέλες –μερικές φαινόταν να τρίζουν τα δόντια στις άλλες– αλλά δεν μπόρεσε να περάσει από τη θυρίδα με τα παιχνίδια χωρίς να βάλει έναν αρκούδο και μια κούκλα ν' αγκαλιαστούν σφιχτά σ' έναν απελπισμένο εναγκαλισμό.

Το μπαλάκι του τένις που ανακάλυψε ανάμεσα στους ξύλινους κύβους, το 'βαλε να πηδήξει κάμποσες φορές, μετά το τοποθέτησε στη μέση του διαδρόμου ανάμεσα στα ράφια κι έφερε το μπαστούνι του χόκεϊ. Κοίταξε εξεταστικά γύρω του, ένα θερμός με χοντρή κοιλιά φαινόταν να του κλείνει το μάτι, το πήρε λοιπόν κι αυτό από το ράφι του, το ακούμπησε στο πάτωμα σε απόσταση έξι βημάτων, κι έριξε μερικές εναλλασσόμενες πάσες, στην αρχή συρτά, μετά όμως μ' ένα σύντομο και δυνατό χτύπημα βρήκε το στόχο του τόσο σκληρά και με τόση ακρίβεια, που το θερμός αναποδογύρισε και με το καπάκι του ανοιχτό κατρακύλησε κάτω από ένα ράφι. Όταν το τράβηξε από κει και το ξανάβαλε στη θέση του, άκουσε βήματα και σχεδόν συγχρόνως το κουδούνι.

Μετά μικρό δισταγμό πήγε στη θυρίδα παράδοσης και

σήκωσε το συρόμενο παράθυρό της. Μπροστά του στεκόταν μια κοπέλα, μια χοντρή κοπέλα με όμορφο, μαλακό πρόσωπο και τον κοίταζε ικετευτικά ζητώντας τη βοήθειά του. Ο Χένρι παρατήρησε ότι το κορίτσι ήταν έτοιμο να ξεσπάσει σε λυγμούς –οι ελαφρά πεσμένοι ώμοι του τραντάζονταν κιόλας, ανασηκώνονταν και ξανάπεφταν και τα χείλια του έτρεμαν– κι ότι δυσκολευόταν να μιλήσει. Καλημέρα, είπε με φιλικό τόνο ο Χένρι και προχώρησε στην ερώτηση που έκανε για πρώτη φορά στη ζωή του: «Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

Τώρα όμως η κοπέλα άρχισε να κλαίει πραγματικά και με τρεμουλιαστή φωνή, σαν να ήθελε να του ζητήσει συγγνώμη, δήλωσε ότι έχασε το δαχτυλίδι της, τον αρραβώνα της.

«Ήταν στην τουαλέτα του τρένου», είπε, «ήθελα να πλύνω τα χέρια μου και το έβγαλα, τότε άκουσα την ανακοίνωση για την επόμενη στάση κι έτρεξα στο κουπέ μου –θα τη βρείτε τη βέρα μου;»

«Ελάτε, ελάτε να συμπληρώσουμε μια αίτηση έρευνας», της είπε ο Χένρι και βγαίνοντας από το παράθυρο την οδήγησε στο μαύρο αναλόγιο, όπου ήταν τα έντυπα. Η κοπέλα το κοίταξε, κοίταξε τον Χένρι κι άλλη μια φορά το έντυπο αναποφάσιστα μην ξέροντας πού ν' αρχίσει. Ο Χένρι την πλησίασε, της έδειξε τη λέξη «απολέσας/απολέσασα» και είπε, «εδώ πρέπει να μπει το όνομά σας», μπήκε σχεδόν στον πειρασμό να οδηγήσει το χέρι της.

«Γιούτα Σέφελ», φιλθύρισε αυτή και ο Χένρι συμπλήρωσε χωρίς ανυπομονησία, «γράψτε το εδώ, Γιούτα Σέφελ». Και μετά ρώτησε μαλακά για τα παρακάτω με τη σειρά που τα ζητούσε το έντυπο:

«Τόπος κατοικίας;»

«Φλένσμπουργκ».

«Οδός;»

«Αμ Χαγκ 49».

«Τόπος εκκίνησης;»

«Φλένσμπουργκ».

«Προορισμός;»

«Ντίσελντορφ».

Η κοπέλα απαντούσε χαμηλόφωνα αλλά χωρίς δισταγμό και συμπλήρωνε τα κενά. Όταν όμως ο Χένρι θέλησε να μάθει την ώρα αναχωρήσεως και το όνομα του τρένου, μήπως Μότσαρτ ή Τέοντορ Στορμ, δίστασε, κούνησε το κεφάλι της και είπε ότι δεν το ξέρει, το ίδιο και στην ερώτηση για το νούμερο του τρένου.

«Λοιπόν, αυτό το καταφέραμε», είπε ο Χένρι, την κοίταξε επαινετικά και διαβάζοντας το έντυπο τη ρώτησε ποιο αντικείμενο θα δήλωνε ως απολεσθέν.

Της κοπέλας της ξέφυγε ένας τόσο δυνατός λυγμός που ο Χένρι σχεδόν αντανακλαστικά έβαλε το χέρι του στους ώμους της και το άφησε εκεί όσο αισθανόταν τους τρανταγμούς του κλάματος και ύστερα τη χτύπησε ενθαρρυντικά στην πλάτη. Δεν του φάνηκε παράξενο που σιγά σιγά η κοπέλα ησύχασε κι όταν σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε, της έδωσε ένα χαρτομάντιλο και είπε: «Ένα δαχτυλίδι αρραβώνων λοιπόν, μπορείτε να το περιγράψετε;»

Αυτή δεν απάντησε αμέσως, φαινόταν να φάχνει στη μνήμη της, μέχρι που είπε: «Τοπάζι, ένα τοπάζι από τα Ουράλια».

Κι αφού προφανώς η ίδια δεν ήθελε ή δεν μπορούσε να γράψει, ο Χένρι τής πήρε το στιλό και συμπλήρωσε στο έντυπο αυτά που ρωτούσε.

«Αξία; Μπορείτε να κατονομάσετε περίπου την αξία του;»

«Είναι οικογενειακό κειμήλιο», είπε η κοπέλα, «το δαχτυλίδι αυτό το φορούσε η μητέρα του αρραβωνιαστικού μου».

«Οικογενειακό κειμήλιο δε λέει τίποτα εδώ. Πρέπει να γράψουμε μια τιμή, λοιπόν χίλια, δυο χιλιάδες μάρκα;»

Τελικά σημείωσε αυτό που θεώρησε ο ίδιος σωστό, επα-

νέλαβε μερικές παρηγορητικές και ενθαρρυντικές κουβέντες, έβγαλε την κοπέλα να υπογράψει και τη διαβεβαίωσε πως θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να ξαναβρεθεί το δαχτυλίδι της. Αυτή, γεμάτη εμπιστοσύνη, στράφηκε, πήγε σ' έναν ξύλινο πάγκο, κάθισε και του έδωσε να καταλάβει ότι θα περιμένει μέχρι να παραλάβει το δαχτυλίδι της, που ήταν γι' αυτήν σημαντικότερο από κάθε τι άλλο, όσο κι αν επρόκειτο να κρατήσει η αναμονή. Ως νοσοκόμα είχε μάθει να κάνει υπομονή. Μιλώντας αργά ο Χένρι προσπάθησε να της δώσει να καταλάβει ότι δεν είχε κανένα νόημα να περιμένει εκεί. Αν και η υπηρεσία εργαζόταν γενικά με επιτυχία, η επιτυχία αυτή δεν μπορούσε να είναι άμεση, πάντως όχι μέσα σε μια ώρα, έπρεπε να γράφουν, να πάρουν τηλέφωνα, να ρωτήσουν παντού.

«Σας προτείνω να πάτε τώρα σπίτι σας, έχουμε τη διεύθυνσή σας και μόλις το βρούμε θα σας ειδοποιήσουμε», είπε ο Χένρι.

Πόση ώρα χρειάστηκε για να σηκωθεί, πόση ώρα στάθηκε αναποφάσιστη και δισταχτική, πριν ευχαριστήσει τον Χένρι με μια φωνή που τον ανάγκασε να αισθανθεί τη σημασία που είχε η απώλεια γι' αυτήν!

Δεν είχε σχεδόν προλάβει η κοπέλα να φύγει από το γραφείο κι ο Χένρι κατέβασε το συρόμενο παράθυρο, άναψε ένα τσιγάρο και, κεφάλτος, έκανε προς τις δύο κατευθύνσεις μερικά μικρά βήματα ξιφομάχου, σαν να ήθελε να περάσει μπροστά από έναν αντίπαλο που του έκλεινε το δρόμο. Ήταν ευχαριστημένος με τον εαυτό του, είχε το αίσθημα πως είχε πετύχει σε εξετάσεις. Όταν θα ερχόντουσαν οι άλλοι από τη συνέλευσή τους, θα είχε κάτι να διηγηθεί. Με τις σκέψεις αυτές γλίστρησε στους διαδρόμους, ανάμεσα στα ράφια, και τώρα ήταν λιγότερο έκπληκτος για όλα αυτά τα ξεχασμένα και χαμένα πράγματα, πολύ περισσότερο του φαινόταν απίστευτο και διασκεδαστικό πως τώρα ήταν πια επιφορτισμέ-

νος να επικοινωνεί μ' αυτούς που καθημερινά έχαναν τα πράγματά τους, να τους παρηγορεί και να τους βοηθάει. Πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε τη μισοδιαλυμένη πλατφόρμα φορτοεκφόρτωσης, όπου τώρα φύτεωναν ραδίκια και χορτάρι, την άλλοτε μεγαλοπρεπή άνοδο, που την εγκατάλειψή της ούτε ο ήλιος δεν μπορούσε να αναιρέσει. Πόσες φορές δε χρειάστηκε να ρωτήσει, μέχρι να βρει το δρόμο προς τα εδώ!

Στάθηκε μπροστά στο ράφι με τα καταγραμμένα ρούχα, έβγαλε μετά μικρό δισταγμό το καλογερικό ράσο, το κράτησε για δεύτερη φορά μπροστά του χωρίς να ευχαριστηθεί, και μετά φόρεσε το βαρύ, καφετί ρούχο κι έδωσε τη ζώνη στη μέση του. Πολύ θα ήθελε να δει τον εαυτό του σ' έναν καθρέφτη, αλλά στο Γραφείο Απολεσθέντων Αντικειμένων, όπου τα φύλαγαν όλα, δε βρέθηκε καθρέφτης. Σταύρωσε τα χέρια του κι ο εαυτός του τού άρεσε πολύ σ' αυτή την υποτιθέμενη στάση ευσέβειας και, παρακινημένος από μια ξαφνική ιδέα, πήγε στο γραφείο του προϊσταμένου, όπου βρισκόταν το τηλέφωνο, για να πάρει την αδελφή του Μπάρμπαρα που δούλευε ως υπεύθυνη στο τμήμα αγορών των Νεφ και Πλούμπεκ.

Ήθελε να της συστηθεί ως αδελφός Αλοΐσιος και να τη βάλει να μαντέψει τι ρούχο φορούσε εκείνη τη στιγμή. Ήθελε ακόμα να της προτείνει να την εξομολογήσει εκείνο το ίδιο βράδυ. Θαύμαζε και αγαπούσε την αδελφή του, αλλά συχνά χρειάστηκε να ομολογήσει ότι τη λυπόταν, αυτό το ψηλό και νευρώδικο κορίτσι, που ήταν δυο φορές κιόλας αρραβωνιασμένο, όταν όμως σήκωσε το ακουστικό, το κουδούνι τον κάλεσε πάλι στην παράδοση.

Τρέχοντας εκεί ο Χένρι πέταξε το ράσο, πήδησε πάνω από κάτι βαλίτσες και παρουσιάστηκε σ' έναν πελάτη γεμάτο αυτοπεποίθηση, που τον χαιρετούσε κιόλας ακουμπώντας με τα δάχτυλα το καπέλο του. Δε φαινόταν ούτε αποθαρρυσμένος, ούτε θυμωμένος με τον εαυτό του, φορούσε ένα λινό πουκάμι-

σο με μεγάλη καρό κι έδειξε να εμπιστεύεται τον Χένρι λέγοντάς του ότι σ' ένα τρένο για το Ανόβερο ξέχασε ένα μικρό ξύλινο κουτί, ίσως σαράντα επί εξήντα, ένα κουτί από λουστραρισμένο ξύλο τικ.

«Περιεχόμενο;» ρώτησε ο Χένρι, «μπορείτε να μου περιγράψετε τι περιείχε;»

«Είχα δυο βαλίτσες μαζί μου», απάντησε ο άντρας, «ένα σακίδιο και μια ανθοδέσμη για την πρακτόρισσά μου, κι αυτός ήταν ο λόγος που ξέχασα το κουτί με τα εργαλεία μου».

«Εργαλεία;» επανέλαβε ο Χένρι.

«Είμαι ελεύθερος καλλιτέχνης, στο κουτί βρίσκονται τρία μαχαίρια, μαχαίρια για βολές, οι λεπίδες τους είναι σφυρηλατημένες στο Τολέδο κι έχουν τη σφραγίδα της ποιότητάς του», απάντησε ο άντρας.

«Είστε αρτίστας και πετάτε μαχαίρια;»

«Είμαι μέλος του Συνδέσμου Ελεύθερων Καλλιτεχνών, ορίστε η ταυτότητά μου».

«Ένα τέτοιο κιβώτιο μας παρέδωσαν», είπε ο Χένρι, «ο συνάδελφός μου το καταχώρισε πριν, κι εγώ το πήγα στο τμήμα των μαχαιροπίρουνων, περιμένετε».

Ο Χένρι πήρε το κουτί, που το καπάκι του ήταν στολισμένο με τη χαλκομανία ενός περιστεριού, από το ράφι με τα φλιτζάνια και τα πιάτα, τα θερμός και τα μαχαιροπίρουνα. Ο αρτίστας θέλησε να το πάρει αμέσως, αλλά ο Χένρι τον εμπόδισε, όπως είχε δικαίωμα, και το άνοιξε για να ελέγξει το περιεχόμενό του.

Ομορφοβαλμένα στις θήκες τους, με την κόψη προς τα κάτω ξεκουράζονταν τα τρία μαχαίρια και οι βαριές λαβές τους πρόδιναν πως δεν ήταν προορισμένα για κοινή χρήση.

«Αυτό θα έπρεπε να σας αρκεί, κι αν τυχόν έχετε ακόμα αμφιβολίες, δείτε τη σφραγίδα ποιότητας του Τολέδου, βρίσκεται σε κάθε λεπίδα», είπε ο άντρας.